

kaferneret om Vinteren; men der er ved Lovforslaget, som her er forelagt, gaaet ud fra, at det, der i Lovforslaget kaldes yngste Klasse, som omtrent svarer til den nuværende Officerskoles næstældste Klasse, skulde være kaferneret, og da den efter Lovforslaget har Kursus hvert Aar, medens det efter den nu gjældende Lov kun er hvert andet Aar, saa vil Skolen fuldstændig faae Pladsen paa Slottet optagen, og der er, under Forudsætning af, at denne Kafernering finder Sted, vundet den meget væsentlige Fordel, at man har kunnet foreslaa, at Kursus kun skal vare 1½ Aar, hvorimod man, naar Eleverne ikke kunne være tilstede og altsaa skulle spille megen Tid med at rende frem og tilbage, og man saaledes overhovedet ikke kan have dem under militær Disciplin, ikke har turdet fordrifte sig til at gaa saa langt ned, som til 1½ Aar, men ganske vist da maatte sætte Undervisningstiden til omtrent 2 Aar. — Lovforslaget indeholder dernæst enkelte Bestemmelser vedrørende Tilgang og Fjorfremmelser blandt Hærens Officerer og Underofficerer. Ogsaa disse Bestemmelser have været Gjenstand for forskjellig Omtale. Med Hensyn til Udtalelserne om Valgforfremmelse synes der i Birkeligheden kun at være en Grads Forskjel i Meningsulighederne tilstede blandt ærede Medlemmer, og jeg skal derfor kun udtale, at den Opfattelse, som er fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes), stemmer imod den Opfattelse, som Ministriet hidtil har gjort, den nemlig, at de nugældende Bestemmelser om Valgavancement ikke ubeløffe, at man, hvor man ikke har nogen anden særdeles Kvalificeret, overordentlig godt kan vælge den Ældste, den, der staar for Tur til at komme i Betragtning ved den Leilighed, det vil sige, at Ministriet har det i sin Magt, naar det ikke finder Noget særlig værdig til Valgforfremmelse, da i dette Tilfælde at kunne anvende Anciennitetsforholdet. Der er af det samme ærede Medlem udtalt Anskuelse med Hensyn til Generalstabens Stilling, som væsentlig afvige fra Lovforslaget, og det gjør mig ondt, at jeg ikke ved de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, har kunnet komme til at forandre min Anskuelse i saa Henseende. Min Opfattelse støtter sig navnlig derpaa, at jeg har set hen til Forholdene, saaledes som de være inden Aaret 1864. Da havde vi efter de tidligere gjældende Bestemmelser en Plan for Uddannelsen af Generalstabens Officerer, som i Begyndelsen gav ganske fortrinlige Resultater. Jeg skal blot antyde, at der var Mand som Lessø, Trepka og Flensborg, og senere var der Rosen og Schau, som faldt ved Dybbøl; det var saadanne Folk, der udgik derafra; men lidt efter lidt blev denne Plan ikke gennemført i Overensstemmelse med de gjældende Bestemmelser. Generalstaben blev mere og mere sondret fra Hæren, og om det end maa siges, at ogsaa de yngre Generalstabsofficerer, hvor-

til det ærede Medlem og jeg henhøre, have søgt paa bedste Maade at udfylde de Pladser, der bleve os tildelte, saa kan jeg dog ikke fordølge for mig selv, at i 1864 være Forholdene saaledes, at Generalstabsofficererne vel være dygtige, men at de ikke nød den Tillid i Hæren, som de fortjente at nyde. Det nytter ikke noget at give Soldaten et udmærket Vaaben i sin Haand, naar han mangler Tillid til det; det nytter ikke at paaotroiere Hærens Generaler at have nok saa udmærket dygtige Generalstabsofficerer om sig, naar de ikke have fuld Tillid til disse, og det er dette, man har søgt at afhjælpe ved Loven af 1867. Man har der søgt at bringe Generalstabsofficererne nærmere og nærmere ved Hærens Afdelinger for at tilvejebringe det rette Tillidsforhold. Om dette Tillidsforhold er kommet tilstede endnu, skal jeg lade være usagt; men jeg tvivler ikke om, at der idetmindste om nogle Aar, naar ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds, der selv har et saa væsentlig Del i Opdragelsen af de yngre Generalstabsofficerer, faar Lov til at vedblive at arbejde derpaa, vil komme en Stagnation af yngre og ældre Officerer, der have haft Leilighed til Dvælsel i Generalstabens Tjeneste og som ogsaa nyde Hærens fulde Tillid. Der var et andet Punkt, med Hensyn til hvilket jeg heller ikke kan være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds, og med Hensyn til hvilket jeg heller ikke har kunnet lade mig overbevise ved de Udtalelser, der fra hans Side igaar fremkom, og det er Spørgsmaalet med Hensyn til det Forslag, der er fremsat i Lovudkastet om den kommanderende General. De Indendringer, der fremkom fra det ærede Medlem, gif ud paa, at han fandt, at denne Mand enten var altfor lille eller altfor stor, at det vilde blive en verkende Mand, der vilde komme til at staa i et Forhold, der vilde være overordentlig vanskeligt. Jeg kan ikke sige Andet dertil, end at dersom jeg skulde faae den Ære at have at gjøre med Gennemførelsen af en Lov, som blev vedtagen i Overensstemmelse med det, jeg har foreslaaet, vilde det være mig kjærest at kunne gjøre den kommanderende General saa stor, som det blot nogenlunde kunde være muligt, saa stor, som det er tilladt efter vor Forfatning. Jeg vilde naturligvis ikke gjøre ham større, end hvad der er foreneligt med den konstitutionelle Forfatning; men jeg vilde gjøre ham saa stor, som det blot nogenlunde var muligt, jeg vilde lægge saa Meget, jeg kunde, hen i hans Haand, vedrørende Hærens Personel og vedrørende Hærens Kommandoforhold. Jeg tror, det er den rette Maade at faae disse Forhold ordnet paa, navnlig naar man ser hen til de Berlinger, der ikke saa sjældent finde Sted i Krigsministerposten. Det er i Reglen en Bebreidelse mod Folk, at man har Lyft til at rane saa megen Magt til sig som muligt; med Hensyn til mig siger jeg, at Krigsministerens Stilling styrkes, naar